

му се такъв коравъ, мустакатъ, мъчносмилаемъ. Въ меджлиса величаяха казака съ думитѣ душа, агънѣ. „На Ферикъ-Паша нашето най-дълбоко уважение, цѣлуваме скутоветѣ на неговитѣ дрѣхи; подъ неговата защита ний ще сѣдимъ спокойно и ще хвалимъ Бога, както подъ крилото на ангела“. Страхътъ отъ комитета, и още отъ такъвъ, какъвто комитета Панайотъ Хитю-Оглу, познатъ въ санджака, расположи къмъ излиянието на такава сърдечна любовъ къмъ казациѣ, щото се готвяха да напишатъ *мазбата* на Ферика, когото охотно тѣ би удавили съ една лъжица вода, за това дѣто той е набралъ такава славна и юнашка войска отъ гяуритѣ, раитѣ, и още отъ биволитѣ Българи. Сграхътъ отваря не само очитѣ, но даже устата и сърдцето — за истината ли, за лъжата ли — това е все едно. При тойзи случай меджлиса плѣзе изъ горделивото мълчание, съ каквото той бѣ привикналъ да изразява своето довтойство.

Слѣдъ излизанието на слѣпийгъ Мазуръ захванаха да пушатъ цигаре и чибуци, да пиятъ кафе, да приказватъ и да се подиграватъ съ съвѣтниците българи — чорбаджиитѣ, — и съ съвѣтника еврейнъ. Кафеджията, когото блъсна изодзадъ чибукчия, подскочи, но не пестърва изъ ржцѣтѣ си чешкитѣ. Чорбаджиитѣ, за да угодятъ на бейоветѣ и на пашата, дърпаха за сюртюка ту кафеджия, ту чибукчия, а пакъ тѣ сами, като мечета, тичешкомъ излизаха на срѣдата на стаята, пакъ сѣдаха на мендерлика и пущаха изъ устата си димъ въ очитѣ на еврейна, само не кашеренъ, а тревенъ димъ; всички се смѣяха и веселяха. на всички отлекна на сърдцето. Ферика пое на своитѣ плѣщи всичкия *комитетъ*, нека той да пази и цѣлия Сливенски санджакъ, горитѣ и долинитѣ, това е негова грижа. Подъ крилото на падвшаха всичко ще бѣде добръ. Иншаллахъ!

Това бѣхъ не старитѣ мюсюлмани, не предишнитѣ Турци, владѣтелитѣ на обширни завоевани страни, които пушашецъ чибуцитѣ управляваха господарството и народитѣ съ нѣми знакове, които утвърждаваха, че за всичката дипломация сж достатъчни двѣ думи: *бакалжмъ*